

Aki a hivatásának és diákjainak szentelte életét:

Kovrig Béla testnevelő tanár

Egyre többet lehet olvasni és hallani az erdőszentgyörgyi emberekről, az ott működő „Szent György” Technológiai Líceumról és a Bodor Péter Művelődési Egyesületről. Ez a Kis-Küküllő menti város aktív művelődési - és sportéletével hívta, és hívja fel magára a figyelmet. A középiskola létrehozásával (1955) lelkes tanárok, szülők és diákok munkája nyomán jó hírű középiskolával büszkélkedhetett a város. Ebben az iskolában valamikor, a hatvanas évektől kezdődően, a sportélet egyik jeles szervezője volt a napjainkban már nyugdíjas *Kovrig Béla* testnevelő tanár. Tanulmányait befejezve került a középiskola testnevelési katedrájára. Az a típusú pedagógus, aki nem várta az égi sült galambot, hanem miután megismerte az iskolát, és tájékozódott a feladatokról, azonnal hozzálatott a munkához.

Ebben az időszakban, a középiskola indulásakor, az intézmény minden pedagógusára sok feladat hárult. *Kovrig* tanár úr ki nevezése után azonnal hozzálatott a testnevelési órákhoz szükséges eszközök beszerzéséhez. Elődje – és még néhány évig kollégája –, az aktív törvívó *Orbán Zsófia* tanárnő, majd később *Bucin Vasile* testnevelő tanár segítségével törekedett arra, hogy még több svédsekre, bordásfal, torna-szőnyeg, különféle labdák és egyéb fontos tornaeszközök álljanak a tanulók rendelkezésére. Nem csak beszerezte, ha kellett, fel is szerelte ezeket. Egyetemi éve alatt aktívan sportolt, és tudta, hogy a sportnak nagy szerepe van a diákok testi, szellemi és erkölcsi fejlődésében. Óráin megkövetelte a munkát és a fegyelmet. Máig emlegetik annak az utolsó éves diáknak az esetét,

aki csak a kicsengetés napján teljesített egy kötelező gyakorlatot, amelyet a tanév folyamán kihagyott, ezért bukásra állt. A bukott diák pedig nem érettségizhetett. A tanár úr nem akarta megbuktatni, volt türelme megvárni, amíg – az egyébként szorgalmas és jól tanuló diák – a kicsengetés napján rászánja magát lefutni azt a néhány métert, ami a többieknek tanévközben nem okozott gondot. Megszerezve év végi bizonyítványát, érettségi vizsgára mehetett, és szép eredménnyel érettségizett. Az iskola diákjai még sokáig emlegették ezt a tanulságos történetet. Nagy figyelmet szentelt annak, hogy a tömegsportban minél több diák és felnőtt vegyen részt. Szabadidejében, ha volt ilyen, a sportolni szerető diákoknak tartott külön edzéseket. Azért, hogy kézilabdaedzéseket lehessen tartani, és meccseket lejátszani, a Rhédey kastély (akkor még iskola volt) mögötti területen a diákok és a szülők segítségével egy új kézilabdapályát hozott létre. Itt a környékbeli iskolák kézilabdacsapataival meghívásos alapon bajnokságot szervezett. Amikor az általa vezetett kézilabdacsapat mérkőzését játszotta, a pálya szélén alig volt hely a szurkolók számára; messzire hallatszott a jelenlévők igen csak hangos biztatása. Csapatának eredményeit ismerték a megye határain kívül is. A község focicsapatának edzéseit a poliklinika néhai igazgató-főorvosával, *dr. Köble Józseffel* tartották közösen, 1960-1969 között.(...)

A diákok által szerzett serlegek és diplomák bizonyítják munkája sikerességét öregbítették. Községi ember és kolléga volt, és az ma is. A sokféle elfoglaltsága mellett a hatvanas években – milyen

furcsa leírni, hogy az elmúlt évszázadról van szó – a technikai ismereteit felhasználva, sokszor segített kollegáinak a rakoncátlankodó motorbiciklik és Trabantok újraélesztésében. Hogy mekkora segítség volt ez abban az időben, csak azok tudják, akik nem értették, miért nem akar működni járgányuk. De amint Béla kezével találkoztak, azonnal vidáman működni kezdtek. A nyíltszívű, csendes és egyenes tanárember, a mindig segíteni kész

kollega és jó barát ma sem pihen. Nyugdíjas éveit tölti – egykori diákjainak, kollegáinak és a város lakóinak tisztelete és szeretete veszi körül. Az érettségi találkozón megjelenve mozgása és szellemi frissessége példa arra, hogy sportolni érdemes. Szeretettel kívánunk neki további szép nyugdíjas éveket.

Schmidt Sándor tanár

(Forrás: Erdőszentgyörgyi FIGYELŐ 163. szám 2016. november-december)

Bálintné Kovács Júlia

Olvasói levél – rendhagyó bevezetővel

A Füzetek 2016. január februári számában (52-53. oldal) „Fejfák, sírkövek emlékezete” címmel jelent meg *Sztojka Tamás* írása, amelyet a kolozsváron megjelenő *Korunk* folyóirat 1982-es számából vettem át.

Akkor nem mutattam Őt be, halogattam ezt, pedig fontos fényképet is küldött a kászonalitzi örményekről. (Egyik hobbjára a régi fényképek gyűjtése).

Sztojka Tamás

(Kászon-altíz, 1951. január 2.) erdélyi magyar orvos, helytörténész.

Csíkszeredában érettségizett (1971); egészségügyi technikumot Székelyudvarhelyen végzett, majd Marosvásárhelyen, szerzett orvosi diplomát (1977). Azóta szülőfalujában körzeti orvos.

Kászoni örmények 1899-ben. Az első sorban a sötét ruhás kislány Kazatsay Matild, a későbbi Weisz Mór felesége

Első helytörténeti írásai a *Korunkban* jelentek meg 1980-ban; a *Korunk Sors és emlékezete* c. pályázatán első világháborús visszaemlékezésekből összeállított munkájával nyert díjat (1983). A folyóirat 1982-es